

Список використаних джерел

1. Бартлетт Дж. Fashion East: призрак, бродивший по Восточной Европе / Джурджа Бартлетт; пер. с англ. Е. Кардаш. – М.: Новое литературное обозрение, 2011. – 360 с.
2. Гегель Г. В. Ф. Эстетика. Под ред. и с предисл. М. Лифшица; пер. Б. Г. Столпнера: В 4-х тт. / Г. В. Ф. Гегель. – М.: Искусство, 1971. – Т.3. – 624 с.
3. Ермилова Д. Ю. История домов моды / Д. Ю. Ермилова. – М.: АСАДЕМА, 2003. – 288 с.
4. Костина Е. М. Художники сцены русского театра XX века / Е. М. Костина. – М.: Русское слово, 2002. – 415 с.
5. Паперный В. Культура Два / В. Паперный. – М.: Новое литературное обозрение, 1996. – 384 с.
6. Соколов. – М.: Гуманитар. Изд. Центр ВЛАДОС, 2004. – 231 с.; Соловьев В. С. Оправдание добра // Соловьев В. С. Собр. соч. в 2-х томах, Т.1. – М.: Мысль, 1988. – С.47–581.
7. Стриженова Т. Из истории советского костюма / Т. Стриженова. – М.: Сов. художник, 1972. – 112 с.

References

1. Bartlett Dzh. Fashion East: prizrak, brodivshiy po Vostochnoy Evrope / Dzhurdzha Bartlett; per. s angl. E. Kardash. – M.: Novoe literaturnoe obozrenie, 2011. – 360 s.
2. Gegel G. V. F. Estetika. Pod red. i s predisl. M. Lifshitsa; per. B. G. Stolpnera: V 4-h tt. / G. V. F. Gegel. – M.: Iskustvo, 1971. – T.3. – 624 s.
3. Ermilova D. Yu. Istoriya domov modyi / D. Yu. Ermilova. – M.: ASADEMA, 2003. – 288 s.
4. Kostina E. M. Hudozhniki stsenyi russkogo teatra XX veka / E. M. Kostina. – M.: Russkoe slovo, 2002. – 415 s.
5. Paperniy V. Kultura Dva / V. Paperniy. – M.: Novoe literaturnoe obozrenie, 1996. – 384 s.
6. Sokolov. – M.: Gumanitar. Izd. Tsentr VLADOS, 2004. – 231 s.; Solovev V. S. Opravdanie dobra // Solovev V. S. Sobr. soch. v 2-h tomah, T.1. – M.: Myisl, 1988. – S.47–581.
7. Strizhenova T. Iz istorii sovetskogo kostyuma / T. Strizhenova. – M.: Sov. hudozhnik, 1972. – 112 s.

Капитоненко О. М., research, National Pedagogical Dragomanov University, (Ukraine, Kyiv), a321831@gmail.com

Neoclassical totalitarian and post-totalitarian fashion

The notion of «neoclassic» is quite polysemic, not set semantically and only demonstrates that after years of neglect of classics, tendencies happen to return to the classical ideal and hence, so-called «classical values». Nevertheless, «neoclassic» is not separately defined chronological period, it is rather a kind of antithesis that occurs alongside avant-garde, as its alter ego.

Acute clipping poetics of avant-garde, that existed in all kinds of art and the topicality of which resulted in its adjustment/correction. And it was «neoclassic» that became that very required and sufficient component, smoothly evolving into the so-called period of «Stalin Eclecticism» or «Imperial Eclecticism of the Third Reich».

Keywords: classics, neoclassic, totalitarianism, eclecticism, avant-garde.

Капитоненко А. М., соискатель, Национальный педагогический университет им. М. П. Драгоманова (Украина, Киев), a321831@gmail.com

Неоклассика тоталитарной и посттоталитарной моды

Понятие «неоклассика» является достаточно многозначным, семантически неустоявшимся, свидетельствует лишь о том, что после периода пренебрежения классикой происходит определенное возвращение к классическому идеалу, а, следовательно, к тому, что мы зовем классическими ценностями. Однако неоклассика – это не какой-то хронологический период, а это своеобразная антитеза, которая возникает рядом с авангардом как его своеобразное альтер эго и диспозиция образных установок, которая дает возможность параною существовать как авангарду, так и неоклассике.

Проблема коррекции острой монтажной поэтики, которая существовала во всех видах искусства, была актуальной, и именно неоклассика стала тем необходимым и достаточным компонентом, тем корректирующим измерением искусства, которое уже плавно переходит в период, так называемой, сталинской эклектики или имперской эклектики Третьего Рейха.

Ключевые слова: классика, неоклассика, тоталитаризм, эклектизм, авангард.

* * *

УДК 316.612

Лісовський П. М., кандидат філософських наук, доцент кафедри міжнародних відносин та міжнародної інформації, Міжрегіональна Академія управління персоналом (Україна, Київ), syngaipm@i.ua

Мудрість як феноменологічна якість людської діяльності в контексті української філософії

Розглядається феноменологічна структура мудрості, що характеризує її духовний вимір життя. При цьому, зазначається збереження та примноження національної специфіки культури в контексті української філософії. Простежується медіа як генеративний носій комунікативних процесів в просторових і часових вимірах. Акцентовано, що саме феноменологія мудрості окреслює сукупність духовних феноменів як забезпечення людської сутності від розмаїття комунікативних спекуляцій. Розкрито правову палітру мудрості на основі ціннісно-сміслових ресурсів. Запропоновано фундаментальний підхід мудрості як пошук поліваріантності щодо правового врезулювання на новому еволюційному етапі соціальних зв'язків.

Ключові слова: мудрість, буття, феноменологія, ідентичність, медіа, правова палітра, людиноцентризм.

У сучасну добу глобалізму досить складно говорити про мудрість як феноменологічну якість людської діяльності. Саме тому небайдужість наукового дискурсу до проблеми мудрості пов'язана з необхідністю її духовного збереження самотності, трансцендентальних і релігійних засад. Серед сучасних вітчизняних дослідників предмету мудрості необхідно зазначити В. Ф. Баранівського, В. Г. Крем'яна, І. Ф. Надольного, М. П. Недюху, П. Ю. Сауха, І. В. Степаненко та інших.

В історичному розрізі мудрості варто згадати таких українських філософів як М. П. Драгоманова, О. Г. Кістяківського, М. І. Костомарова, І. П. Лисняк-Рудницького, М. О. Максимовича, І. Я. Франка, Д. І. Чижевського, О. В. Юркевича. У них висвітлюється перманентне буття людини, створення суспільних умов для духовного розвитку особистості.

Головною метою означеної статті є духовний вимір мудрості як умова якості людської діяльності.

На наш погляд, мудрість – це духовна конструкція, продукт думок і світоглядів, що логічно завершує мислення. Українська філософія робить проблему мудрості тим вузловим пунктом, до якого «стягуються» всі проблеми нашого суспільства – відчуження людини від влади і суспільства, дегуманізація суспільно-політичних відносин, деструктивних процесів у суспільстві, що позбавляють людину гідного існування, сприяють порушенню прав і свобод особистості.

За цих обставин у сучасному інформаційному світі виникає актуальна потреба осягнути мудрість з огляду її людської діяльності як суб'єкта суспільних відносин, в якому простежується роль класового суб'єкта в умовах виробництва. Проте тотальна соціалізація особи, групи, спільноти призвела до того, що людина втратила свої певні визначальні структури мудрості буття. Ці структури за своєю онтологічною природою більш глибинні, а тому і більш інваріантні щодо змін у соціально-політичному середовищі.

При цьому, для мудрості як для онтологічної, гносеологічної та аксіологічної природи варто розглянути характерні наміри у такій послідовності:

1. Об'єктивний характер мудрості як вияв національного буття

Для нації як етносоціальної спільноти характерні стійкі внутрішні зв'язки, що об'єднують індивідів у

суспільній системі, в якій кожна особистість розглядається як реальний носій зв'язків і особливостей спільноти. Саме включаючись у феноменальну структуру мудрості спільноти, особистість отримує національну визначеність.

Адже необхідно зазначити, що національні особливості і зв'язки не наслідуються біологічно. У зв'язку з цим Е. Геллнер вважає: «У людини повинні бути національність, як у неї повинні бути ніс і два вуха. Все це здається самоочевидним, хоча, на жаль, це не так. Але те, що це мимоволі впровадилось у свідомість як самоочевидна істина, являє собою важливий аспект і становить суть проблеми націоналізму. Національна належність – не природжена людська властивість, але тепер вона сприймається саме такою» [1, с. 128].

З огляду на це, формуючи національну визначеність особистості, її духовний капітал виявляє орбіту національних традицій. З цього приводу Й. Гердер показав, що національна культура топологічно пов'язана з природно-географічним середовищем. «Народи видозмінюються залежно від місця, часу, місця і різних обставин, цілі всіх їх устремлінь» [2, с. 558]. Саме звідси розпочалося становлення типових позитивних рис українського характеру: здорове почуття гумору, тонке відчуття гармонії природи, працелюбство, толерантність, специфіка культури тощо.

Зокрема, аналізуючи культуру в соціоантропологічному аспекті, варто окреслити сукупність знаково-символічних систем, що акумулюють досвід буття у вигляді способів сприйняття, мислення, а також у вигляді знань.

Сучасна ситуативність ініціюється такими глобальними процесами, що призводять до розриву соціокультурної ідентичності, внаслідок чого відбуваються непередбачувані наслідки. Як вважає дослідник М. Мід, що «розрив між поколіннями цілком новий, він глобальний і всезагальний... Новизна досвіду припускає технологізацію всіх людських відносин. Це, в свою чергу, означає, що внутрішньокультурні регулятори соціального життя – добро і зло, честь і совість та інші замінюються зовнішніми регламентаціями і правовими нормами» [8].

Тому в сучасних умовах глобалізації важливо зберегти та примножувати національну специфіку культури. При цьому, зокрема, в системі освіти зростає необхідність вибудовувати гуманістичні ідеали в координатах людиноцентризму та людинокосмізму, спираючись на архетипно-ментальну змістовність мудрості українського народу. Так, гуманістичні ідеали простежуються вже в перших пам'ятках культури – «Слові про закон і благодать» Іларіона Київського, «Слові Данила Заточника», «Повчанні» Володимира Мономаха. В цих працях обстоюються ідеї самоцінності людського життя, впроваджуються принципи доброчинності й людинолюбства у відносинах між людьми. Ці ідеї є головною рушійною силою сучасних культурних процесів, завдяки яким необхідно враховувати тенденції маніпулятивного впливу як механізму реалізації культури – її мозаїчного, мережевого характеру.

2. Філософія медіа-комунікацій

Значною мірою у філософських дослідженнях прослідковується стійка тенденція: друкована преса, кінематограф, телебачення, інтернет, що фабрикуються словом мас-медіа або простіше медіа і залучаються до розмислу або в якості об'єкта критики.

На наш погляд, медіа постає генеративним носієм комунікативних процесів, в яких відбувається обмін інформацією. В цьому сенсі є суттєвим зв'язок медіа/цивілізація як інструмент просторових і часових вимірів. Як зазначає Маклюен в «Розумінні медіа», «засіб комунікації (медіа) є повідомлення <...>. Це означає, що особисті і соціальні наслідки будь-якого засобу комунікації, тобто будь-якого нашого розширення назовні, випливають з нового масштабу, привнесеного кожним таким розширенням або новою технологією [7, с. 9]. Саме феноменологія мудрості і окреслює серію духовних феноменів щодо медіа, чим забезпечує людську сутність від розмаїття соціальних спекуляцій.

Крім того, Р. Дебре вважає, що медіум це: 1) загальна процедура символізації (членороздільне мовлення, графічний знак, аналоговий образ); 2) соціальний код комунікації (мова, що використовується тими, хто говорить або пише); 3) фізичний носій для запиту і збереження (камінь, папірус, магнітний носій, мікрофільм); 4) апарат поширення з відповідним режимом циркуляції (рукопис, друкарня, цифровий пристрій)» [4, с. 211].

Варто розглянути, що медіа як мова, а мова як медіа діалектично взаємопов'язані між собою. Так, вітчизняний дослідник В. Савчук трактує: «Людина залучена до того, зв'язок чого намагається представити, але форми представлення і є медіа: мова, система знаків, символів, понять» [10, с. 196]. Отже, констатація медіального «бренду» є спробою усвідомити лінгвістичний поворот з передуванням метафоричної мови як риторичного контексту в сучасному інформаційному суспільстві.

За цих умов роль головного транслятора ідей, образів, понять, символів виконують не традиції, а засоби масової інформації. Саме Інтернет, телебачення, радіо, відео, преса тощо мають конвергентний вплив на еволюцію соціоантропогенезу, змінюючи установки, цінності, ідеали, оскільки через ЗМІ виливається потік різного роду культурних сурогатів, спрямованих, головним чином, на американізацію. Такий конвергентний вплив означає не лише взаємопроникнення технологій, коли грані між ними зникають, а соціальні результати виникають на зрізі технологічних галузей. Сутність цього феномену полягає в злитті нанотехнологій як можливості керування речовиною на атомарному рівні, біотехнологій як можливості маніпулювання генами та генетичною інформацією та когнітивних технологій як процесів мислення та їх механізмів. Головним чином це стосується перегляду традиційних уявлень про такі фундаментально-ціннісні поняття як людина, життя, розум, природа, існування тощо. Саме людина як стратегічний творчий ресурс духовного капіталу має право перетворювати флору і фауну за своїм уподобанням, розширюючи екзистенційні кордони свого буття.

За цих обставин отримання нових матеріалів і розвиток нових методик має створити науково-технічну революцію в інформаційних технологіях. Завдяки цим технологічним досягненням людське життя може з'явитися новим шляхом – через об'єднання живого та неживого. Сьогодні тенденція трансгенізації живих організмів перетворює флору і фауну Всесвіту на мережу біоферм, біофабрик і біореакторів по виробництву користностей.

Така продукція, що несе в собі аномію та агресію, негативно впливає на підлітків та молодь. Про це свідчать

соціологічні дослідження, проведені по Україні в цілому і, зокрема, у Кіровоградській області у 2011 році. Отримані дані показують, що у період системної кризи соціальних інститутів в Україні (зокрема, інститутів виховання) субкультура молодого покоління набуває аномальних ознак: дозволя сприймається як основна сфера життєдіяльності. Від реалізації такої позиції повністю залежить внутрішній комфорт молодого людини, де освіта як духовна основа людського капіталу, відходить на інший план. В силу цього, молода людина має виробляти в собі внутрішню автономію соціальних проєктів, при цьому мати світоглядну свідомість за критичним мисленням та логікою суджень.

Отже, відбувається вестернізація культурних потреб та інтересів. «Вона проявляється у повсякденності схематизованих зразків–стереотипів масової культури, зорієнтованих на впровадження цінностей «американського способу життя» в його примітивному і полегшеному відтворенні» [9, с. 285]. За цих обставин варто врахувати, що культурний базис українського соціуму не настільки міцний, щоб ефективно протистояти потоку вестернізації («експансії західних культурних і політичних сурогатів», «квазідемократизації» тощо). В сучасних умовах України, де національна культура, духовним опертям якої є мова, релігія, цінності, традиції, звичаї, знаходиться на межі становлення, а соціальні інститути невизначені й хитливі. Тому вестернізація може маніпулятивно впливати на особистість, оскільки проникнення разом із товарами ідеологій, зразків поведінки й споживання зарубіжного типу постає значною мірою.

На наш погляд, за умов відсутності належних зрушень у соціально–економічному житті країни, ефективних успіхів у духовній сфері, інформаційно–культурна експансія створює в Україні загрозу втрати особистістю її національно–культурної ідентичності. У цьому процесі особливу роль відіграють Інтернет, реклама тощо, що поширюють цінності й ідеали «чужеземного» постіндустріального суспільства. Ці цінності поступово укорінюються в суспільній свідомості, особливо в ментальності молодого покоління, створюючи фрагментарні, поверхневі соціокультурні стереотипи, орієнтовані на індивідуалізм і прагматизм.

Таким чином, перед українським суспільством виникає завдання – здійснити синтез властивих йому соціальних і культурних цінностей з новаціями сучасного способу життя. Тому на перший план виходять функції держави як основного соціального інституту, що створює базові передумови для доступу до культурних благ, що визначає «правила гри» у сфері духовного розвитку. Саме розробка духовного ресурсу українською державою в сфері соціальної політики та безпекотворення передбачає мудре сполучення регулятивно–обмежувальних заходів щодо культурної продукції інших країн із розвитком власного ринкового капіталу.

Тому людина, яка постійно має добру справу, переосмислює вихідну буттєвість у контексті його діяльнісного використання. Це вимагає постійних зусиль з боку мудрої людини, рефлексія якої має самотутній характер як збереження священної енергії буття в процесі діяльнісного використання буттєвих символів (образів, уявлень тощо). Саме такий людський дух мудрості є системним результатом діяльнісної роботи у суспільному

відтворенні моделі дійсності. При цьому ефективним результатом суб'єктивації людської діяльності є створення надійного компенсаторного механізму, завдяки якому розвивається діяльнісний підхід до дійсності та захищається людська сутність у феноменологічній площині моделювання світу (його видимих і невидимих проєктуючих «магістральних артерій»). Адже людина як акторський суб'єкт світового процесу має цілісно запотребувати в своєму внутрішньому світі незапотребуваність інших світів.

3. Правова палітра мудрості в системі природозбереження

Змістовним механізмом феноменології мудрості є соціальні зв'язки з належним правовим врегулюванням. На жаль, в Україні відчувається слабкість правового супроводу. Саме «недоліки чинного законодавства разом з відсутністю чіткого розмежування функцій і координації діяльності між різними спеціально уповноваженими органами ускладнюють контроль за виконанням вимог правоохоронного законодавства і породжують численні порушення» [3, с. 97].

Сучасна потенційно–категоріальна невизначеність правових норм врегулювання соціальних зв'язків та забезпечення перспектив самореалізації особистості є проблемою мудрості в природознавстві. Тобто формувати систему соціальних зв'язків неможливо без зміни моральної свідомості до взаємин «людина – природа».

Згідно з цим соціальні зв'язки систематизують процес утворення нових нормативно–правових актів, оновлення та коригування чинних законодавчих актів. Тому необхідно у найближчій перспективі вирішувати такі ключові питання як:

- понятійно–категоріальне визначення міжнародних європейських норм і законодавчих актів у річчизі національного законодавства на основі інтелектуально–кадрових ресурсів; саме обмеженість інституціонального і кадрового потенціалу призводить до нецільового використання коштів як проблеми у фінансовій сфері;

- розробка та впровадження ефективно діючих механізмів як системи превентивної безпеки щодо «запобігання/врегулювання екологічних конфліктів на регіональному, національному і міжнародному рівнях» [6, с. 91].

Таким чином, особливу роль для усвідомлення соціальних зв'язків відіграють ціннісні пріоритети, що визначають зміст прав людини як гармонійні відносини з природою. Це право на життя, на свободу, власність та громадянську ідентичність. Зазначені умови обумовлюють потребу в постійному пошуку поліваріантності щодо удосконалення, зокрема, правового врегулювання саме в системі соціальних зв'язків різного наукового поля як багатогранний комплекс.

Цього можна досягти шляхом генеративно–цілісного мислення в царині фундаментальних знань, що на практиці самовідтворюють природну систему.

Тому потрібно створити нову парадигмальну систему ціннісних орієнтирів, що збереже збалансовані соціальні зв'язки в сучасному світовому процесі. Саме фундаментальний підхід мудрості українського людиноцентризму сприятиме новому еволюційному етапу соціальних зв'язків.

Список використаних джерел

1. Геллнер Э. Нации и национализм / Э. Геллнер // Вопросы философии. – 1989. – №7. – С.119–131.
2. Гердер И. Г. Идеи к философии истории человечества / И. Г. Гердер. – М.: Наука, 1977. – 703 с.
3. Данилишин Б. М. Природно-екологічний потенціал в стратегії сталого розвитку України / Б. М. Данилишин // Наука та наукознавство. – 2006. – №3. – С.97.
4. Дебрэ Р. Введение в медиологию / Режи Дебрэ. – М.: Практикс, 2010. – 368 с.
5. Корнієнко О. М. Формування національної визначеності / О. М. Корнієнко // Формування духовного світу студента. – Суми: ВТД «Університетська книга», 2006. – 386 с.
6. Лукаш О. А. Проблеми екологічної безпеки в умовах соціо-економічних трансформацій / О. А. Лукаш, В. В. Сабадаш // Сталій розвиток та екологічна безпека суспільства в економічних трансформаціях: Матер. наук-практ. конф. м. Бахчисарай, 16–17 квітня 2009 р. / НДІ сталого розвитку та природокористування. – Сімферополь: «СОНАТ», НДІ СРП, 2009. – С.91.
7. Маклюэн М. Понимание медиа: внешние расширения человека / Маршалл Маклюэн. – М.: Кучково поле, 2003. – 464 с.
8. Мид М. Культура и перемственность. Исследование конфликта между поколениями [Электронный ресурс] / М. Мид. – Режим доступа: <http://www.countries.ru/library/texts/mid.htm>
9. Про становище молоді в Україні (за підсумками 2011 р.). [Текст] / Щорічна доповідь Президентів України, Верховній Раді України, Кабінету Міністрів України. – К., 2011.
10. Савчук В. Медиафілософія. Приступ реальності. – СПб.: Издательство РХГА, 2013. – 350 с.

References

1. Gellner E. Natsii i natsionalizm / E. Gellner // Voprosy filosofii. – 1989. – №7. – С.119–131.
2. Gerder I. G. Idei k filosofii istorii chelovechestva / I. G. Gerder. – M.: Nauka, 1977. – 703 s.
3. Danilishin B. M. Prirodno-ekologichnyi potentsial v strategiyi stalogo rozvotku Ukrainy / B. M. Danilishin // Nauka ta naukoznavstvo. – 2006. – №3. – S.97.
4. Debre R. Vvedenie v mediologiyu / Rezhii Debre. – M.: Praktiks, 2010. – 368 s.
5. Kornienko O. M. Formuvannya natsionalnoyi viznachenosti / O. M. Kornienko // Formuvannya duhovnogo svitu studenta. – Sumi: VTD «Universitetska kniga», 2006. – 386 s.
6. Lukash O. A. Problemi ekologichnoyi bezpeki v umovah sotsio-ekonomichnih transformatsiy / O. A. Lukash, V. V. Sabadash // Staliy rozvitok ta ekologichna bezpeka suspilstva v ekonomichnih transformatsiyah: Mater. nauk-prakt. konf. m. Bahchisaray, 16–17 kvitnya 2009 r. / NDI stalogo rozvotku ta prirodokoristuvannya. – Simferopol: «SONAT», NDI SRP, 2009. – S.91.
7. Maklyuen M. Ponimanie media: vneshnie rasshireniya cheloveka / Marshall Maklyuen. – M.: Kuchkovo pole, 2003. – 464 s.
8. Mid M. Kultura i peremstvennost. Issledovanie konflikta mezhdru pokoleniyami [Elektronnyy resurs] / M. Mid. – Rezhim dostupa: <http://www.countries.ru/library/texts/mid.htm>
9. Pro stanovishe molodi v Ukrayini (za pidsumkami 2011 r.). [Tekst] / Schorichna dopovid Prezidentovi Ukrayini, Verhovniy Radi Ukrayini, Kabinetu Ministriv Ukrayini. – K., 2011.
10. Savchuk V. Mediafilosofiya. Pristup realnosti. – SPb.: Izdatelstvo RHGA, 2013. – 350 s.

Lisovskiy P. N., Ph. D. Assistant professor of the Sub department of International Relations and International Information, Interregional Academy of Personnel Management (Ukraine, Kiev), syngaipm@i.ua

Wisdom as a phenomenological quality of human activity in the Ukrainian philosophy

We consider a phenomenological structure of wisdom that describes the spiritual dimension of life. It indicates the conservation and enhancement of national identity within the context of Ukrainian culture philosophy. The media observes as a generative media of communication processes in the time and space dimensions. Phenomenology of wisdom defines a set of spiritual phenomena as a safeguard human essence, and spiritual phenomena as a safeguard of human nature from a variety of communicative speculation. The legal dimension of wisdom based on value-semantic resources. A fundamental approach as the search for wisdom on multivariate legal settlement on a new evolutionary stage of social ties.

Keywords: wisdom, life, phenomenology, identity, media, legal palette Humanocentrism.

Lisovskiy P. N., kandidat filosofskikh nauk, docent kafedry mezhdunarodnykh otnosheniy i mezhdunarodnoy informatsii, Mezhdunarodnaya akademiya upravleniya personalom (Ukraine, Kiev), syngaipm@i.ua

Мудрость как феноменологическое качество человеческой деятельности в контексте украинской философии

Рассматривается феноменологическая структура мудрости, характеризующая ее духовное измерение жизни. При этом отмечается сохранение и приумножение национальной специфики культуры в контексте украинского человекоцентризма. Прослеживается медиа как генеративный носитель коммуникативных процессов в пространственных и временных измерениях. Акцентируется, что именно феноменология мудрости определяет совокунность духовных феноменов как страхования человеческой сущности от разнообразия коммуникативных спекуляций. Раскрыто правовую палитру мудрости на основе ценностно-смысловых ресурсов. Предложено фундаментальный подход мудрости как поиск поливариантности по правовому урегулированию на новом эволюционном этапе социальных связей.

Ключевые слова: мудрость, бытие, феноменология, идентичность, медиа, правовая палитра, человекоцентризм.

* * *

УДК 1(091)(477)

Колесніченко М. В.,
здобувач кафедри соціології, Національний педагогічний університет ім. М. П. Драгоманова (Україна, Київ), ispu_npu@ukr.net

ДОСЛІДЖЕННЯ ЕТНІЧНОСТІ В УКРАЇНІ У КОНТЕКСТІ ЗАХІДНОГО НАУКОВОГО ДИСКУРСУ

Аналізується доробок українських дослідників етнічних проблем як підгрунтя включення їх у міжнародний науковий дискурс з певним акцентом на можливостях соціофілософської парадигми. У цьому контексті особлива увага звертається на структуру досліджень, їх інституалізацію, на важливість функціонування спеціальних видань та участь українських дослідників у міжнародних наукових заходах.

Ключові слова: етнічність, філософське осмислення етнічності, науковий дискурс, соціофілософська парадигма.

Актуальність цієї статті полягає у з'ясуванні можливостей українських дослідників долучення до західного наукового дискурсу проблем етнічності, зокрема у межах соціофілософської парадигми. У попередніх наших публікаціях ми відтворили значимість дискурсу стосовно феномена етнічності у західній соціогуманістиці з акцентом на соціально-філософські аспекти, його основні напрямки, проблематику та перспективи розвитку [8; 9; 10].

Мета статті пов'язується з визначенням підстав долучення до названого дискурсу як окремих українських дослідників, котрі працюють у сфері вивчення етнічності, так і формування передумов до включення дослідницького поля феномена у загальноєвропейський та міжнародний науковий простір. Це здійснюється на основі аналізу доробку науковців України та їх участі у різного роду наукових активностях.

Спробуємо пошукати точки дотиків й визначити можливості якщо не інтеграції у міжнародний науковий досвід, то, принаймні, окреслити платформу, спираючись на котру, таку інтеграцію можна буде забезпечити у майбутньому. У наших пошуках ми, пам'ятаючи про те, що предметом нашого дослідження є соціофілософська парадигма у структурі західного наукового дискурсу з проблем етнічності, особливу увагу будемо звертати саме на соціофілософські її рефлексії в українській науковій думці.

Отже, розпочнемо з підстав долучення до загально наукового дискурсу з проблем етнічності. Серед